

Som ovenfor i Bemærkningerne til § 2 nævnt har man overvejet Muligheden af at ligestille den faste Specialredaktør med Chefredaktøren, saaledes at Specialredaktøren blev ansvarlig, naar han havde den fulde Bestemmelsesret med Hensyn til Afdelingens Indhold. Da det imidlertid vil kunne virke uheldigt at give Offentligheden Adgang til Undersøgelse af Redaktionernes indre Forhold, har man fundet det rettest at tage det Standpunkt, at kun Chefredaktøren kan blive ansvarlig. Man har derfor i § 16, Stk. 1, som 2. Punktum optaget en Bestemmelse om, at den, der kun træffer Afgørelse om Indholdet af en Afdeling af Skriftet, ikke anses som Redaktør, selvom det er angivet paa Skriftet, at han har den redaktionelle Ledelse af en Afdeling. Herfra gør man dog Undtagelse med Hensyn til egentlige faglige Skrifter, der efter Forslaget faar Adgang til at fordele Ansvarer mellem flere Redaktører, saafremt de paa-gældende paa Skriftet udtrykkeligt angives som ansvarshavende.

I Stk. 2 gives en Definition af Begrebet periodiske Skrifter. Et Subskriptionsværk, hvis Indhold og Afslutning paa Forhaand er fastlagt, kan i Almindelighed ikke anses som et periodisk Skrift, selvom Værket efter Planen for dets Offentliggørelse er bestemt til at udkomme med regelmæssige Mellemlum gennem flere Aar. Undtagelsestilfælde vil dog kunne tænkes; Spørgsmaalet henhører under Domstolenes Afgørelse.

Stk. 3 svarer til § 16 i Presseloven af 1851.

Til § 17.

Ifølge Presselovens § 13 tilkommer det Justitsministeriet at træffe Bestemmelse om, hvorvidt der skal rejses Tiltale mod den for et Skrift ansvarlige paa Grund af dets Indhold. Da det ogsaa fremtidig vil være af Vigtighed, at der i Sager om Presseforseelser træffes ensartede Afgørelser, har man tillige under Hensyn til, at Kredsen af Personer, der kan straffes, er større efter nærværende Forslag end efter den gældende Lov, ikke ment at kunne henlægge Paatalebeføjelsen til Statsadvokaterne, hvem det efter Lovgivningens almindelige Regler tilkommer at træffe Afgørelse i Spørgsmaal om Tiltale. Paa den anden Side vil det, da Anklagemyndigheden nu er organiseret under en for hele Landet fælles Institution, Rigsadvokaturen, ikke være nødvendigt at henlægge Afgørelsen til Justitsministeriet. Naar Paatalebeføjelsen henlægges til Rigsadvokaten, vil man ogsaa undgaa ethvert Skin af, at der ved Sagernes Afgørelse tages politiske Hensyn.

Man foreslaar endvidere, at Statsadvokaten træffer Bestemmelse, om der skal rejses Tiltale for Overtrædelse af denne Lovs § 8, Stk. 1, eller fremsættes Begæring om Beslaglæggelse af de i denne Bestemmelse omhandlede Løbesedler, Plakater eller Opslag. For at undgaa uensartede Afgørelser har man fundet det rettest heller ikke at henlægge disse Afgørelser til Politiet; i hastende Tilfælde vil Statsadvokatens Afgørelse kunne indhentes meget hurtigt, eventuelt telefonisk.

Til § 18.

Herom henvises til Bemærkningerne i Indledningen.

Til § 19.

I Modsætning til Presseloven af 1851 er Straffebestemmelserne samlet i en enkelt Paragraf. I Stk. 1 fastsættes det, at Straffen for urigtig eller manglende Angivelse af Redaktør er Hæfte, saafremt Overtrædelsen er forsættelig. Det er hermed Hensigten at ramme ethvert Forsøg paa at unddrage den for Skriftet virkelig ansvarlige Ansvarer. Om Straffebestemmelsen i Stk. 3 henvises til Bemærkningerne til § 1 i Slutningen. Da det i et vist Omfang, jfr. § 17, er paalagt Statsadvokaten at træffe Bestemmelse om Tiltale for Overtrædelse af denne Lov, har man for at undgaa Tvivl fundet det rettest udtrykkeligt at foreskrive, at alle Sager angaaende Overtrædelser af denne Lov skal behandles som Politisager, hvilket er i Overensstemmelse med den almindelige Regel i Retsplejelovens § 721, 1. Punkt.

Til § 20.

Ved Offentliggørelse i trykt Skrift af Meddelelser af retsstridigt Indhold er der skabt Mulighed for at give skadegørende eller strafbare Udtalelser en saa stor Udbredelse hos Publikum, at det vil være meget vanskeligt fuldt ud at genoprette den ved Offentliggørelsen forvoldte Skade. Ved Bestemmelserne i Forslagets § 9 om Berigtigelsesretten overfor periodiske Skrifter har man søgt at give den private forurettede Adgang til i nogen Grad at oprette denne Skade; men i mange Tilfælde vil Skaden være saa betydelig (f. Eks. Tilfælde af illoyal Konkurrence) eller den strafbare Overtrædelse saa grov (Krænkelser af Privatlivets Fred, Ærefornærmelser), at en Berigtigelse ikke vil være tilstrækkelig Fyldestgørelse; overfor ikke-periodiske Skrifter er der efter Sagens Natur ingen lovhjemlet Adgang til Berigtigelse. I alle disse Til-